

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: R. P., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2013, č.j. KrÚ 3483/2013/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2013, č. j. KrÚ 3483/2013/ODSH/14, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jen „městský úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 11. 2012, č. j. MěÚ Litomyšl 40317/2012, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 10. 7. 2012 v 15:33 hodin v ulici Na Lánech v Litomyšli (za přechodem pro chodce před křižovatkou u firmy Teroz) řídil ve směru jízdy od centra osobní motorové vozidlo značky Škoda Roomster, reg. zn. X, rychlostí 69 km/hod., přičemž dovolená rychlost v uvedeném úseku v obci je 50 km/hod., tedy při zvažování možné

odchylky měřicího zařízení ve výši plus minus 3 km/hod. mu byla jako nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy naměřena rychlost 66 km/hod. Za uvedený přestupek byly žalobci uloženy podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b) zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 1.500 Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku paušální částkou 1.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a domáhal se jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalovanému vytknul, že nezkoumal jím uplatněné odvolací důvody, tyto kvalifikovaně nevyhodnotil, nevyrovnal se se zásadními skutečnostmi a ani správně nezhodnotil provedené důkazy. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, bez přihlédnutí k zásadě volného hodnocení důkazů. Uvedená obecná tvrzení následně žalobce konkretizoval, přičemž soud jeho námitky pro přehlednost rozčlenil do následujících žalobních bodů:

1. Městský úřad má každou listinu správního spisu opatřenou jiným číslem jednacím, což navozuje atmosféru nepřehlednosti, se snahou podezřelého z přestupku za každou cenu obvinít. Se stanoviskem žalovaného, že takto je možné každou listinu následně identifikovat, nemůže žalobce souhlasit.
2. Strážníci absolvovali školení operátora laserového měřiče u společnosti Lavet, s.r.o., potvrzení o školení podepsal L. W., výkonný ředitel. K námitce, že tato osoba nemůže za společnost jednat, neboť není jednatelem a funkce výkonného ředitele není zapsána v obchodním rejstříku, správní orgán I. stupně nepřihlédl, žalovaný pak se omezil na neurčité konstatování, že výkonný ředitel podepisoval na základě generální plné moci, aniž by uvedl, co tím myslí, a aniž by tato plná moc byla součástí spisu.
3. Přestupek byl spáchán v ulici Na Lánech. Městská policie měla písemným sdělením Policie ČR ze dne 19. 1. 2012 určeno, kde může měřit rychlost vozidel, přičemž ulice Na Lánech byla definována úsekem od firmy Litex po křižovatku k firmě Teroz. Jedná se o definici neurčitou, nesrozumitelnou a tedy ze zákona (§ 37 občanského zákoníku) neplatnou, neboť firma Teroz již není nejméně 10 let aktivní a strážníci s ohledem na svůj věk tak nemohli vědět, kde firma bývala, navíc u této bývalé továrny jsou tři křižovatky a není zřejmé, která je ta správná. Námitku, že strážníci neměli v ulici Na Lánech rychlost měřit, neboť toto místo nebylo Policií ČR určeno jako místo měřící, žalovaný „odbyl tím, že Teroz je místním názvem“. Tento výklad je pokřivením práva, žádný regionální či místní název neexistuje.
4. Doposud nebylo objasněno, jak lze změřit rychlost jedoucího automobilu za překážkou – druhým jedoucím automobilem. Správní orgán I. stupně nezjistil na základě dokazování, jak je měřicí přístroj přepravován a zajištěn proti posunům a otřesům. Žalovaný se vyjádřil zcela nepřesvědčivě, účelově a nedůvěryhodně a kvalifikovaně se nevyrovnal ani s překážkou, která byla mezi měřícím subjektem a měřeným objektem.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 5. 4. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné, když uvedl, že setrvává na svém právním názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na toto rozhodnutí se odvolává, neboť v jeho odůvodnění se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které se v podstatě shodují s námitkami žalobními.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 22. 5. 2013, když žalobce výslovně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 21. 1. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno. Dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Žalobce žalovanému vytýkal, že se nevypořádal řádně s jeho odvolacími námitkami. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, zejména z podaného odvolání, uplatnil žalobce shodné námitky též v žalobě. Vzhledem k totožnosti žalobních a odvolacích námitek a tvrzení žalobce, že odvolání bylo vypořádáno žalovaným nedostatečně, se soud v první řadě musel zaměřit na to, jakým způsobem žalovaný na žalobcovo odvolání reagoval, tedy zda se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, zda některou z nich neopomněl, zda jeho skutkové závěry vyplývají z nashromážděných podkladů a zda jeho právní závěry korespondují s platnou právní úpravou. Pokud by žalovaný na odvolací námitky žalobce reagoval nedostatečně, nevypořádal by se s žalobcovou argumentací, jednalo by se o vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí a soud by musel napadené rozhodnutí zrušit. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Pokud by pak žalovaný rozhodl o odvolacích námitkách v rozporu se zákonnou úpravou, musel by soud postupovat podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a zrušit ho pro nezákonnost. Zde je na místě zdůraznit, že soud nemůže při přezkumné činnosti, v rámci soudního řízení správního, nahradit činnost žalovaného, doplnit či změnit jeho argumentaci tak, aby byla nalezená nezákonnost odstraněna. Soud není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se krajský soud zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k uvedené žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru, přičemž podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Ve světle výše řečeného soud k jednotlivým žalobním bodům uvádí:

Ad 1.

S námitkou různých čísel jednací na jednotlivých listinách správního spisu se žalovaný vypořádal na straně 6 svého rozhodnutí, kdy uvedl, že čísla jednací slouží k identifikaci listin, nejedná se o spisovou značku celého správního spisu, ale toliko o označení listin a toto označení je na spisovém řádu správního orgánu I. stupně. Žalobce v žalobě vyjádřil se stanoviskem žalovaného nesouhlas, aniž by ovšem uvedl konkrétní námitky proti závěrům žalovaného, resp. objasnil, z jakých konkrétních důvodů je považuje za chybné. Soud sám přitom žádné vady na argumentaci žalovaného neshledává,

žalovaný vystihl to podstatné, třebaže soud sám si dokáže představit podrobnější a přesvědčivější odůvodnění. Stručnost však není vadou, nezpůsobuje nepřehlednost rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, žalovaný vystihl to podstatné – skutečnost, že jednotlivá čísla jednací označují jednotlivé listiny shromážděné ve správním spise. Různost těchto čísel jednací pak rozhodně nemá za cíl navodit a ani nenavozuje nepřehlednost a už vůbec z ní nelze vyvodit snahu za každou cenu obvinít žalobce z přestupku. Podle § 17 odst. 1 zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“): „V každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.“ Zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o archivnictví“), pak upravuje spisovou službu, tedy způsob, jakým určené správní orgány (včetně žalovaného a správního orgánu I. stupně) nakládají s jednotlivými dokumenty, přičemž mimo jiné stanoví povinnost označit každý dokument jednoznačným identifikátorem (§ 64 zákona o archivnictví) a spojit všechny dokumenty týkající se téže věci do jednoho spisu (§ 65 odst. 1 věta první zákona o archivnictví). Vyhláška číslo 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl. č. 259/2012 Sb.“), pak uvedený zákon provádí, přičemž mimo jiné v ust. § 12 svěřuje správnímu orgánu pravomoc upravit si pravidla pro uspořádání dokumentů a způsob tvorby správního spisu ve vlastním spisovém řádu. Číslo jednací je pak upraveno v ust. § 11 odst. 1 vyhl. č. 259/2012 Sb. takto: „Dokument zaevidovaný v elektronickém systému spisové služby nebo v podacím deníku označuje veřejnoprávní původce číslem jednací. Číslo jednací obsahuje označení nebo zkratku označení veřejnoprávního původce, pořadové číslo a označení určeného časového období, kterým je zpravidla kalendářní rok, popřípadě označení nebo zkratku označení organizační součásti veřejnoprávního původce nebo jiné znaky charakterizující skutečnosti související s dokumentem. Eviduje-li veřejnoprávní původce dokument ve sběrném archu podle § 12 odst. 3, obsahuje číslo jednací rovněž pořadové číslo zápisu dokumentu ve sběrném archu.“

Z předestřené právní úpravy je zřejmé, že správní orgán I. stupně dodržel veškeré mu zákonem stanovené povinnosti, když jednotlivé dokumenty nashromážděné ve správním spise opatřil jednoznačným identifikátorem, správnímu spisu přidělil spisovou značku (29073/2012), dokumenty v něm uspořádal vzestupným způsobem, kdy každý z nich očísloval pořadovým číslem, a v úvodu spis opatřil soupisem jeho součástí, kdy u každé z nich je uveden název, strana spisu, na níž je založena, a datum vložení do spisu. Rovněž tak je zřejmé, že žalovaný správně odlišil číslo jednací od spisové značky, neboť číslo jednací je spíše vodítkem pro správní orgán a především jemu slouží ke snadné identifikaci dokumentů, ovšem spisová značka je důležitá pro zařazení jednotlivých dokumentů týkajících se téže věci do jednoho spisu. V rámci spisu je pak rozhodující soupis součástí spisu, který dává jasnou představu o obsahu spisu, znemožňuje dodatečné úpravy tohoto obsahu a zabezpečuje rychlou a snadnou orientaci ve spise. Právě spisová značka a soupis součástí spisu jsou pak důležité pro účastníka daného správního řízení, neboť mu umožňují rychlé zjištění toho, jaké podklady správní orgán v jeho věci nashromáždil, ověření si skutečnosti, zda daný dokument je či není podkladem rozhodnutí, tedy přehledně účastníka informují o obsahu spisu.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný reagoval na žalobcovu odvolací námitku správně, správní orgán I. stupně při tvorbě spisu dostal svým zákonným povinnostem a přidělená čísla jednací žádným způsobem nenastolují nepřehlednosti, a ani nenavozují snahu obvinít žalobce za každou cenu. Žalobní bod první je nedůvodný.

Ad 2.

Pokud se týká oprávněnosti L. W. jednat za obchodní společnost Lavet s. r. o., vyjádřil se k této otázce jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Městský úřad na straně 2 svého rozhodnutí poukázal na vyjádření dané společnosti, podané její jednatelkou, v němž je konstatováno, že L. W. je výkonným ředitelem s mnohaletou praxí, na něhož jsou převedena oprávnění vystupovat a podepisovat veškeré doklady za společnost a který je v současné době jediný, kdo mohl za společnost podepsat a schválit protokol o proškolení městských strážníků z obsluhy laserového měřiče. Na straně 6 svého rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uvedl, že návrh žalobce na doplnění plné moci udělené L. W. z důvodu nadbytečnosti a účelovosti zamítl, neboť ze sdělení společnosti, podepsaného její jednatelkou, A. W., vyplývá, že potvrzení o školení nemusí podepisovat statutární orgán, L. W. je výkonným ředitelem a z této pozice podepisuje veškeré doklady za společnost.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 3 a 4 vyjádřil souhlas s názorem městského úřadu a doplnil, že: „Z vyjádření společnosti LAVET, s. r. o., navíc zaslání a podepsání přímo statutárním orgánem, jednatelem, je dostatečně zřejmé, kdo je oprávněn za tuto společnost podepisovat protokoly o proškolení obsluhy měřicího zařízení. Jak je uvedeno, ředitel společnosti LAVET, s. r. o., je osobou znalou této problematiky (č. l. 36 a č. l. 32 správního spisu). V dané věci jde především o to, zda byli strážníci řádně a dostatečně proškoleni (viz jejich výpovědi na č. l. 39-40 a 42 správního spisu), zda dané věci rozumí, a nikoliv o zkoumání podpisu na protokolu (obviněný nenamítá neabsolvování školení, ale zpochybňuje oprávněnost podpisu na protokolu o proškolení). Lze tedy konstatovat, že strážníci byli řádně proškoleni a doplnění ověřené plné moci do spisu se tak i odvolacímu orgánu jeví v těchto souvislostech jako nadbytečné.“

Vypořádání se s námitkou žalobce správními orgány považuje soud za dostatečné a přesvědčivé. Způsob jednání podnikatele je upraven v § 13 a násl. zákona číslo 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), přičemž ze zákonné úpravy zcela jasně vyplývá, že za podnikatele mohou jednat i jiné osoby než statutární orgán. Např. podle § 15 odst. 1 a 2 obchodního zákoníku je ten, kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, zmocněn ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází, a překročí-li toto zmocnění, zavazuje jeho jednání podnikatele, pokud o tomto překročení třetí osoba nevěděla a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu vědět nemohla. Pokud v dané věci statutární orgán společnosti, jednatelka A. W., písemně výslovně sdělila, že L. W. je dlouholetým výkonným ředitelem společnosti a byl fakticky jedinou osobou z hlediska kompetence, která mohla potvrzení o proškolení městských strážníků podepsat, je toto sdělení zcela dostačující a dokládá, že potvrzení o proškolení bylo podepsáno osobou oprávněnou a tedy že je zcela nepochybné, že městští strážníci absolvovali dané školení z obsluhy laserového měřiče. Potvrzení o absolvovaném školení je řádným dokumentem, námitka žalobce byla vypořádána každým ze správních orgánů dostatečně, srozumitelně a v souladu se zákonem a soudu tedy nezbyvá než uzavřít, že i druhý žalobní bod je nedůvodný.

Ad 3.

K určitosti sdělení Policie ČR o určení míst pro měření rychlosti vozidel Městskou policií Litomyšl se žalovaný vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí takto: „Místo přestupku je vymezeno zcela konkrétně. Jedná se o jedinou křižovatku v ul. Na Lánech, u které měla sídlo, byť již neexistuje, spol. Teroz. Takto vymezené místo měření rychlosti použila i Policie ČR ve svém sdělení ze dne 19. 1. 2012, ve kterém určila místa měření rychlosti městskou policií v Litomyšli. Zde je uvedeno: *ul. Na Lánech v úseku od firmy Litex*

po křiž. k firmě Teroz (č. l. 31 správního spisu). I kdyby tedy byla spol. Teroz zrušena a již neexistovala, stalo se její sídlo místním názvem a dle názoru odvolacího orgánu nemůže tato skutečnost mít vliv na přesné určení místa spáchání přestupku, když vymezení křižovatky v ul. Na Lánech jako *křižovatky u firmy Teroz* se jeví odvolacímu orgánu jako zcela dostačující a konkretizující, byť spol. Teroz již v daném místě nesídlí. Městská policie tak měřila zcela v souladu s určením Policie ČR a místo přestupku bylo určeno jasně a srozumitelně.“

Uvedené vyjádření žalovaného považuje žalobce za nedostatečné, když podle jeho názoru se sídlo společnosti Teroz žádným místním názvem nestalo, určení místa měření rychlosti vozidel je tudíž neplatné.

Soud žalobcův názor nesdílí. Ve sdělení ze dne 19. 1. 2012 Policie ČR určila místa pro měření rychlosti městskou policií města Litomyšl, kdy mezi jinými uvedla „ul. Na Lánech v úseku od firmy Litex po křiž. k firmě Teroz“. Ulice Na Lánech je v Litomyšli pouze jediná, z daného vymezení Policií ČR pak vyplývá, že měření rychlosti lze provádět po celé její délce, vyjma úseku na jejím konci ze směru z centra města, kdy se jedná o část se dvěma zatáčkami, z větší části vedoucí územím s minimální či žádnou zástavbou a se vzrostlými stromy. V ulici Na Lánech je jediná provozovna Litexu, a to na samém počátku ulice, společnost Teroz pak má vedeno (tato společnost podle údajů obchodního rejstříku dostupných na www.justice.cz stále existuje, byť je vedena jako v likvidaci, po zrušení konkurzu po splnění rozvrhového usnesení) sídlo Na Lánech 105, což je areál u křižovatky, téměř u konce ulice. Údaje ohledně Litexu a Terozu lze zjistit velmi jednoduše na internetu, a to na www.mapy.cz, resp. www.justice.cz. Vymezení úseku, kde lze měřit rychlost, tedy soud pokládá za dostatečně konkrétní a určité, a to i pro osobu, která v Litomyšli nebydlí či nevykonává činnost. O to srozumitelnější muselo být pro strážníky Městské policie, kteří jsou povinni, pro řádný výkon svého zaměstnání, znát město prakticky dokonale, do detailů. V této souvislosti pak soud vyslovuje názor, že společnost Teroz může být pro místní obyvatele skutečně tak notoricky známou, že bez jakýchkoliv pochyb okamžitě určí její sídlo, přestože již řadu let nevykonává žádnou činnost. V této souvislosti tedy může jít o „místní název“ (lépe řečeno o v daném městě notoricky známé místo – poznámka soudu), stejně jako je tomu v Pardubicích v případě společností Paramo a Synthesia.

Soud tedy považuje i tento žalobní bod za nedůvodný.

Ad 4.

Čtvrtý žalobní bod zcela kopíruje žalobcovu odvolací námitku, možné poškození přístroje a měření vozidla za jiným jedoucím vozidlem však žalobce namítal již v řízení před správním orgánem I. stupně a městský úřad na námitku reagoval na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí. Uvedl, že námitkou týkající se obsluhy, manipulace a skladování laserového měřiče se nebude zabývat, neboť bylo prokázáno, že městští strážníci byli řádně proškoleni za účelem správného měření rychlosti a zacházení s přístrojem, jejich odborné znalosti mu nepřísluší zpochybňovat a námitka žalobce je ničím nepodloženou spekulací. Ve vztahu k měření rychlosti pak konstatoval, že záměrný bod se nachází na žalobcově vozidle a je umístěn v souladu s manuálem k měřicímu přístroji, a dále poukázal na písemné vyjádření L. W., výkonného ředitele společnosti provádějící proškolení městských strážníků, v němž je výslovně uvedeno, že „záměrný křiž je na snímku právě z důvodů, kdy se na snímku objeví dvě vozidla, aby bylo jednoznačně identifikovatelné, které bylo měřeno“.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na stranách 5 a 6 ztotožnil se stanoviskem městského úřadu a dále doplnil, že fotografie sice zachycuje dvě vozidla, ale pouze na vozidle žalobce je zaměřen záměrný bod, přičemž z manuálu, sdělení L. W. a výpovědí policistů vyplývá, že měření bylo provedeno v souladu se zákonem, „pro měření rychlosti je směrodatný pouze

záměrný bod, který je zaměřen na konkrétní vozidlo“, záměna s jiným vozidlem je vyloučena. Ohledně namítané překážky pak žalovaný poukázal na skutečnost, že pevná překážka, která by znemožnila umístění záměrného bodu na vozidlo žalobce, se před vozidlem nenacházela, před ním jedoucí vozidlo pak tento bod neomezilo. Ve vztahu k přepravě měřicího zařízení a možnému poškození přístroje pak žalovaný poukázal na výpovědi strážníků s tím, že z nich nevyplývá, že by zacházeli s laserovým měřičem způsobem, který by mohl vést ke konstatování nepřesnosti či poruchy, námitka žalobce je tak toliko spekulativní.

Soud vyjádření obou správních orgánů považuje za vystihující podstatu věci, srozumitelné a dostatečně podrobné a v plném rozsahu na ně odkazuje. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že pro měření rychlosti je zásadní umístění záměrného bodu na měřené vozidlo, přičemž právě vozidlo označené tímto záměrným bodem je měřeno, bez ohledu na to, jak ostře je viditelné na pořízené fotografii. Překážkou, která by mohla měření ovlivnit, se rozumí překážka pevná, nikoliv před měřeným vozidlem jedoucí jiné vozidlo. Právě k vyloučení pochybností o tom, které vozidlo bylo změřeno, slouží již zmíněný záměrný bod. Pokud se pak týká možného poškození přístroje, žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit jakékoliv pochybnosti o správném fungování měřicího zařízení. Jedná se o pouhé spekulace, jak správně uvedly oba správní orgány. Za této situace nebylo povinností správních orgánů dále prověřovat měřicí zařízení, když doklad o jeho přezkoušení, potvrzení o absolvování školení městskými strážníky a dokonce i výpovědi strážníků o zacházení s přístrojem a objasnění jeho fungování jsou součástí správního spisu a byly zahrnuty mezi podklady rozhodnutí.

I poslední žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, žalovaný se práva na náhradu při jednání vzdal, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. května 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
V. P.